

14.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Hai ngày 1/3/1976

Có những khi chia tay thật buồn dù không một nguyên nhân nào gây ra từ cả hai phía. Như đêm nay, tôi trở về nhà, bức rức vô cùng, chẳng thiết làm gì, chỉ nằm lặng trong bóng tối mà dày vò nội tâm. Cảm nhận một điều là từ mấy lúc sau này, Nguyễn không còn vui tươi như thuở trước dù rằng với tôi, chàng vẫn rất dịu dàng âu yếm. Tôi mang mặc cảm đã vô tình làm khổ Nguyễn, gánh trách nhiệm đối với nỗi đau đớn chịu đựng trên khuôn mặt chàng mấy lúc gần đây.

Bây giờ có lẽ Nguyễn bắt đầu hiểu được điều rằng *yêu một người đàn bà như tôi chỉ là một sự bất hạnh.*

Một đêm không ngủ được, tôi thốt nhớ chàng kỳ lạ. Biết là mình đang nắm trong tay một tình yêu chân thật và nổi tôn vinh đặc biệt, ***nhưng làm sao để giữ*** khi mà định mệnh hai người vốn đã rất so le ngay từ căn bản?

Một đêm, tôi nôn nao cho mau sáng mau trưa để lại được nhìn Nguyễn. Giờ phút này, *tôi sợ mất chàng thật* trên cái nghĩa đen của từ ngữ “mất” mà chẳng hiểu tại sao?

□

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”.

Sàigòn, thứ Hai ngày 1/3/1976

Hôm nay nàng đi đàn nên ta đến đợi ngoài ngõ mà không gặp. Tuy nhớ mong nhiều nhưng ta đành lên trường nằm ngủ. Ta không thích đến chỗ đợi nhạc gặp nàng, nơi ấy ta thấy mình cô quạnh quá. Ta thật buồn phiền vì cái so le do mình tạo ra (có lẽ). Đặt nàng trong một môi trường thích hợp tương tự, ta thật thích thú. Nhưng dù sao cũng nghe một mối huyệt hơi khi phải đuổi theo cho kịp ý nghĩ mình.

5h chiều gặp nàng sau khi đi đàn về. Chúng tôi chạy xe loanh quanh trong thành phố. Nàng ngỏ ý muốn ngày mai ta đưa nàng đi thăm bệnh. Ta đáp ngày mai ta có cours. Nàng bảo đáng lẽ Bà Ngoại đi với nàng nhưng nàng chỉ thích đi với ta, có người để trò chuyện trong lúc đợi chờ thăm bệnh. Sao ta lại im lặng mà không bảo ngày mai sẽ đến với nàng? 5 tây nàng đi Cần Thơ rồi. Những lúc gặp nàng, ta không nắm chắc được trong tay, như cái định mệnh của ta và nàng vốn đã chấp chùng bất trắc như thế.

Không! Ngày mai ta sẽ dậy sớm, đưa nàng đến bác sĩ, âu yếm và cần mẫn như người chồng săn sóc người vợ mỏng manh.

Nàng ạ, ta tạ lỗi với nàng. Nàng hữu ý mà ta thì vô tình quá!

Thôi, ngày mai trong phòng đợi, ta sẽ nắm tay, giữ cho hơi thở nàng nhịp nhàng đều độ. Mắt nàng sáng long lanh là ánh ngời của hạnh phúc. Ta không thể nghĩ đó là anh hoa của mầm bệnh như đã nói đùa cùng nàng thuở trước. Hôm nọ nàng kể, một lần đi thăm bệnh cùng Bà Ngoại, bác sĩ bảo trong phổi nàng có nước. Một dấu hiệu gia truyền của bệnh ung thư phổi. Nàng kể, ông Ngoại ngày xưa cũng bị nước trong phổi, thỉnh thoảng phải đi rút ra bớt cho dễ thở.

Không thật? Thật?

Nhưng ta chỉ muốn cùng nàng đi uống rượu tiếp tục để đánh đổ những hình ảnh u tối bày ra trong trí. Nơi nàng, ta chỉ nên thấy sự sôi nổi của tình yêu, sự phiêu bồng phóng dật.

*Sáng nay đi học lại, ta nghe đôi chút rã rời khi phải bó mình vào khuôn khổ. Lớp học ồn ào, ta thấy khó thích nghi, chỉ muốn có một chỗ tĩnh lặng để ngồi nhớ kỷ niệm xa xăm từ mùa Noel Dalat giá lạnh qua đến những ngày Sài Gòn ấm áp của ta và nàng. **Ta phải gặt gù với chính mình! Kỷ niệm của chúng tôi thật đẹp và nhỏ nhẹ như một khúc nhạc êm ả hay một bài thơ.***

*Đêm nay, lòng cảm hoài mang mang nhưng không còn nữa ngọn gió lạnh nhẹ tháng 12, ta với nàng yêu nhau vội vã. Ta nhớ khi đó nàng thường nói, “Hôm nay trời gió lạnh heo heo!”, nàng quên đem theo áo laine và co người lại từng chấp. **Đạo ấy bên nàng, bên chai rượu, mỗi cốc uống vào thật trọn vẹn thích đáng...***

“Ngày thứ Ba 16/12/1975

Ta với nàng ngồi uống café ngoài vỉa hè trường Luật. Ta mệt ở ngực kinh khủng nhưng trái tim vẫn rộn ràng khi nghĩ đến dự tính ngày 23 lên Dalat có căn hầm đá ấm cúng. Cả hai đồng ý sáng 23 gặp nhau tại một điểm hẹn nào đó, đi uống café xong lên bên lầy chuyển xe trở nhất. Chuyến đi thật ề ề, nàng tựa vai ta mà ngủ cho quên đoạn đường thiên lý. Đến Dalat khoảng 5 giờ chiều, đón xe lam về nhà cô Mỹ Vân ở Cam Ly bằng ngã Bờ Hồ, không đi lên phố. Sáng 24 nàng đi chợ nấu ăn cho ta thưởng thức. Hôm ấy ta với nàng sẽ cùng uống rượu đánh đàn. Một ngày thật tuyệt diệu trong trí tưởng. Khi chiều xuống thả bộ ra phố, mang theo hành lý và cây đàn, la cà suốt đêm ở những quán café đón Chúa Giáng Sinh. Sau cùng ghé một nhà nàng quen ở đường Phan Bội Châu ngủ qua đêm để sáng 25 hôm sau, ra đi thật sớm...

Chỉ chừng đó nhưng quá lớn, quá nhiều với chúng tôi đến nỗi cả hai phải nói đi nói lại mỗi hôm, nhắc nhở cho nhau thật nhớ.

Ngày thứ Tư 17/12, ta phải lên Dalat một mình. Lòng thật áy náy chua xót trong chiếc xe ngày ngật giấc mộng Dalat ta và nàng đã

xây đắp. Đến Blao, không ăn cơm, ta ghé Bưu Điện viết cho nàng lá thư ngắn (lá thư thất lạc, nàng không nhận được)

Blao ngày 17/12/1975

Mẫn và Trần Sa yêu dấu,

Viết thư này cho Mẫn khi Nguyễn đang ở cách xa Mẫn. Nguyễn thật buồn. Nguyễn tạ lỗi với Mẫn vì đã không thực hiện được đúng như dự tính mùa Noel mình mơ ước. Blao đang mưa và lạnh lắm...”

Ta không nhớ nữa, nhưng hôm ấy chỉ mong chuyến xe chạy mãi để không bao giờ lên đến Dalat. Ngồi trong xe nhìn trời mưa che mờ khung kính, nghe gió làm giá buốt thái dương, ta nghĩ thầm, cảnh đẹp thế này để làm gì khi không có nàng chia sẻ. Ta nhớ đến cái hẹn với bác Long ngoài quán café lá me, cuộc rượu chia tay trước khi bác Đức trở về phương Bắc. Ta muốn điên lên khi ý thức ra cảnh tù túng hạn hẹp của chỗ ngồi trong xe hiện tại.

Đến Dalat khá trễ. Trời mùa đông u ám lạ thường. Mặt hồ phẳng lặng như thuở nào, gió thét gào giận dữ... nhưng ta nghe tim mình vẫn lạnh khép kín hơn bao giờ.

Ta đi lên phố, vác theo tấm lòng rách rưới. Từ khi quen nàng, yêu nàng cho đến ngày hôm ấy, đó là lần đầu tiên ta lên Dalat.

Dalat liên hệ với nàng thật chặt chẽ gắn bó.

Ta biết, Dalat qua mắt nhìn ta kỳ ấy khoác một vẻ mới lạ, nhưng ta cũng không buồn dò xét lòng mình. Chỉ biết rằng trời đang lạnh công và mây xám chập chùng giăng phủ. Con dốc lên phố không cao nhưng nhịp máu trong châu thân ta chưa thích hợp để có thể dễ dàng nhịp bước...

[]